

De toekomst ligt open voor Arnaud Oosterbaan

'A real conducting talent', zo omschreef de gerenommeerde Britse dirigent Benjamin Zander hem afgelopen zomer. Hij studeerde met lof af aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen, het Koninklijk Conservatorium in Den Haag en het Fontys Conservatorium in Tilburg. En enkele weken geleden voltooide hij in het Duitse Hagen de masteropleiding orkestdirectie met het zelden vergeven cijfer 9. De uit Wolvega afkomstige Arnaud Oosterbaan lijkt op zijn 27ste aan het begin van een grote dirigententoeslag te staan.

Door Wim Vervoort

GRONINGEN – Enthousiasme kun je Arnaud Oosterbaan niet ontzeggen. Tijdens het gesprek staat hij af en toe van zijn stoel op en gebruikt hij zonnig zijn hele lichaam om zijn woorden kracht bij te zetten. Het past in het beeld dat operadirigent Louis Buskens eens van hem schetste: heel communicatief, eerlijk, iemand die er staat voor de muziek en niet voor zichzelf.

Die openheid, houdt Oosterbaan graag vast. „Je moet nooit vergeten dat de mensen in een professioneel orkest allemaal ervaren musici zijn. Die hun instrumenten beter beheersen dan jij ooit kunt. En die bepaalde stukken al tig keer gespeeld hebben en dus op hun duimpje kennen. Maar ze zijn ooit uit passie muziek gaan maken en het is de kunst om als dirigent die passie weer aan te boren.”

Natuurlijk heeft de visie van de dirigent uiteindelijk de bovenhand, het gaat er om hoe je de leden van een orkest soepel in jouw richting kunt sturen. „Beroepsorkesten zijn vaak een roedel hyena's. Ze halen feilloos de zwakke broeders eruit. Ik heb het geluk dat ze mijn talent erkend hebben. Maar dat heeft ook met jouw houding te ma-

Arnaud Oosterbaan repeteert met het studentenorkest Mira in de Leeuwarder pelikaanerk.

Foto LC/Redmar Slotboom

ken. Je moet je kwetsbaar durven opstellen, fouten – want die maak je natuurlijk – durven toegeven, je musici serieus nemen.”

Arnaud heeft al voor de nodige orkesten gestaan en weet inmiddels hoe het werkt. „Ik stel het nu heel grofweg: als je bij een orkest komt, gaat de helft van zo'n groep direct achter je staan, veertig procent kijkt de kat uit de boom en tien procent wil gewoon niet. Je moet je energie richten op die negentig pro-

cent. Je kunt nooit de vriend van iedereen zijn, dat is je taak ook niet.”

Meestal komen getalenteerde musici uit een muzikaal milieu. Bij Arnaud is dat niet het geval. In het ouderlijk huis in Wolvega werd geen muziek gemaakt. Hij zelf kwam er pas mee in aanraking toen de plaatselijke harmonie op de basisschool leerlingen probeerde te werven.

Arnaud had wel zin in de trompet, maar dat duurde niet lang. Toen hij bij de eerste repe-

titie de dirigent bezig zag, was hij verkocht. „Ik wist het meteen: dat wil ik ook. Vraag me niet waar het vandaan komt. Het was er ineens en het is nooit meer weggegaan.”

Tuis stond hij vaak met zijn armen te zwaaien, als hij muziek hoorde. „Als ik 's avonds naar bed moest, duurde het tandenpoetsen soms wel twintig minuten. Dan stond ik maar voor de spiegel te dirigeren.”

Arnaud heeft heel wat energie in zijn passie gestopt. Op een

gegeven moment reed hij zelfs elke maand naar Luxemburg om zich bij de Luxemburgse componist Alexander Pütz te bewaken in de kunst van het orkestreren.

Privé nam hij viool-, piano- en zanglessen en leerde hij Italiaans. Dat laatste, omdat hij inmiddels een voorliefde voor de Italiaanse opera, en dan met name voor Puccini, had ontwikkeld.

Een hoogtepunt in zijn carrière was afgelopen zomer de

deelname in Londen aan de Conducting Classes van Benjamin Zander. Uit de honderden aanmeldingen die een cd en een dvd van zichzelf moesten opsturen, werd Arnaud als een van de zeven deelnemers geselecteerd. De uitverkorenen mochten in de studieweek drie dagen werken met de London Chamber Soloists. „Ik had me voorgenomen om alles te doen wat ze zouden zeggen. Na afloop zou ik wel zien wat ik kan blijven gebruiken.”

Hij was er dan ook als de kippen bij als Zander iemand vroeg een stuk te dirigeren. Als anderen aarzelden stak hij gelijk zijn vinger op. „Het was net alsof je weer op school zat.”

Zander kon zijn enthousiasme wel waarderen en noemde hem na die week 'a real conducting talent'. Zelf wil Arnaud zich zo niet betitelen. „Ik ben wel mega zelfkritisch. Dat brengt je verder maar het kan tegelijk je grootste vijand worden. Gelukkig vind ik daar steeds beter de balans in.”

Officieel is hij uitgestudeerd, nu begint het echte werk. „Er is nog veel dat beter kan. En het basisrepertoire, zoals alle grote symfonieën, moet voor mijn dertigste in mijn hoofd zitten. Die muziek moet als het ware in je lijf gaan zitten.”

Datzelfde geldt voor de slagtechniek. „Die moet bij je passen, net als de manier waarop je praat. Je kunt die niet klakkeloos overnemen van een andere dirigent, al is die nog zo beroemd.” Dus staat hij soms nog voor de spiegel of maakt hij een video van zichzelf.

Arnaud is officieel als dirigent nog verbonden aan het Groninger studentenorkest Mira en harmonie Euphonia in Wommels en werkt daarnaast vooral op projectbasis.

Maar de kans is groot dat hij straks geregeld in Duitsland te vinden zal zijn. Daar zijn nog zo'n negentig orkesten en die geven jong talent graag een kans.

„Ik werk nu in en met de subtop en daar wil ik me eerst setten. Hogere doelen heeft hij zich nog niet gesteld. „Ik blijf aan mezelf werken, dan zie ik wel wat er gebeurt.”